

iber:Camera

**Orquestra de
Cambra de Viena**

Varvara
piano

Fumiaki Miura
violí i direcció

Mozart

DIJOUS 29 D'ABRIL DE 2021
PALAU DE LA MÚSICA

L'Orquestra de Cambra de Viena és l'orquestra de cambra de referència de la ciutat més musical d'Europa. Ens torna a visitar per a oferir-nos un programa dedicat a Mozart, el compositor vienès per excel·lència.

Per a aquesta ocasió, ha convidat al violinista Fumiaki Miura i a la pianista Varvara, dos grans artistes que hem vist créixer a Ibercamera.

AVÍS IMPORTANT / AVISO IMPORTANTE / IMPORTANT NOTICE

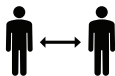
L'ús de la mascareta és obligatòri durant tot el concert.

El uso de la mascarilla es obligatorio durante todo el concierto.

The use of mask will be mandatory during the concert.

Cal mantenir la distància de seguretat en tot moment.

Es necesario mantener la distancia de seguridad en todo momento.

Social distancing must be observed at all times.

*Per gaudir de la música necessitem: **SILENCI***

*Para disfrutar de la música necesitamos: **SILENCIO***

*To enjoy the music we need: **SILENCE***

SI US PLAU / POR FAVOR / PLEASE

Mòbils apagats

Móviles apagados

Mobile phones switched off

Alarmes desconnectades

Alarmas desconectadas

Alarms disconnected

Moltes gràcies / Muchas gracias / Many thanks

Orquestra de Cambra de Viena

Varvara, piano

Fumiaki Miura, violí i direcció

Wolfgang Amadeus Mozart
(1756-1791)

Concert per a violí núm. 5, en la major, K 219 (1775)

I. Allegro Aperto – Adagio – Allegro Aperto

II. Adagio

III. Rondeau – Tempo di Minuetto

Simfonia núm. 29, en la major, K 201/186a (1774)

I. Allegro moderato

II. Andante

III. Menuetto: Allegretto; Trio

IV. Allegro con spirito

**Concert per a piano núm. 8, en do major,
K 246 (Lützow Concert) (1776)**

I. Allegro aperto

II. Andante

III. Rondeau. Tempo di Menuetto

— Durada total aprox. 80'

Aquest concert s'interpretarà sense pausa

Orquestra de Cambra de Viena

En els seus 75 anys d'existència l'Orquestra de Cambra de Viena s'ha establert com una de les principals orquestres de cambra del món.

Al llarg de diverses dècades l'orquestra ha col·laborat estretament amb els directors Carlo Zecchi (director titular entre 1966 – 1976), Philippe Entremont (director titular entre 1976 – 1991), després amb Yehudi Menuhin, Sándor Végh, Heinrich Schiff (director titular entre 2005 – 2008) i Stefan Vladar (director titular entre 2008 – 2018). El 1946 Benjamin Britten va dirigir l'orquestra de Cambra de Viena interpretant la seva *Serenade Op. 31*. El 1952, als 9 anys d'edat, Daniel Barenboim va fer el seu debut amb la formació, i el 1964, Alfred Brendel va tocar amb l'orquestra.

Des de 2018 Joji Hattori n'és el director titular. La seva col·laboració amb l'orquestra va començar el 2004.

L'orquestra ofereix nombrosos concerts a Viena, no només en els seus cicles propis (Matinées i Prime time), sinó també com a convidada a la sala Musikverein. Ha col·laborat amb el Theater an der Wien i amb la Wiener Kammeroper des de la temporada 2012/2013.

Fumiaki Miura

Nascut a Tòquio el 1993, es va formar al conservatori de la seva ciutat natal amb Tsugio Tokunaga i posteriorment es va traslladar a Viena per a ampliar els seus estudis amb Pavel Vernikov i Julian Rachlin. Des dels 16 anys rep consells del seu mentor, Pinchas Zukerman, qui l'ha orientat i conduït en la seva carrera professional. El 2009 va ser guardonat amb el primer premi en el prestigiós concurs Joseph Joachim Hannover International Violin Competition, sent el guanyador més jove en aconseguir-ho.

En la temporada 21/22 destaquen la seva participació com a artista resident amb tres concerts amb la Royal Philharmonic Orchestra de Londres, el seu debut amb l'Orquestra Nacional d'Espanya, concerts amb l'Armenian State Symphony Orchestra, l'Orquestra Simfònica de Navarra, l'Orquestra Simfònica de Jerusalem, l'Orquestra Simfònica de Barcelona al costat de Pinchas Zukerman, a més d'una gira per Europa al costat de la pianista Varvara.

Miura comparteix escenari amb les més prestigioses orquestres a nivell internacional incloent Los Angeles Philharmonic, NDR Radiophilharmonie Hannover, NDR Sinfonieorchester Hamburg, Radio-Sinfonieorchester Stuttgart des SWR, Sinfonieorchester Basel, Royal Liverpool Philharmonic, Wiener Kammerorchester, Prague Philharmonia, Mariinsky Theater, Tchaikovsky Symphony Orchestra, NAC Orchestra Ottawa, Orchestre de Chambre Lausanne, Warsaw Philharmonic, NHK Symphony Orchestra, Tòquio Metropolitan Symphony Orchestra, Utah Symphony, Japan Philharmonic, Orchestre Nationale du Capitole de Tolosa, BBC Royal Scottish National Orchestra, Gothenburg Symphony Orchestra, Düsseldorf Symphoniker, hr-Sinfonieorchester o l'Hong Kong Sinfonietta entre altres. Ha estat convidat per directors com Valery Gergiev, Gustavo Dudamel, Pinchas Zukerman, Krzysztof Penderecki, Vladimir Fedoseyev, Andrés Orozco-Estrada, Kazushi Ono, Hannu Lintu, Jakub Hrůša, Vasily Petrenko, Josep Pons, Patrick Hahn, Pietari Inkinen, Santtu-Matias Rouvali, Stéphane Denève, Kristjan Järvi, Tatsuya Shimono, Terry Fisher i Rafael Payaré entre altres.

Fumiaki Miura ha participat en nombrosos festivals internacionals com Miyazaki International Music, Ravinia, Julian Rachlin and Friends, Schleswig-Holstein Musik, Musique de Mentón, Gyeonggi Chamber Music Festival i Menuhin Festival Gstaad i ha actuat en les principals sales de concerts com Auditorium du Louvre, Théâtre donis Champs-Élysées de Paris, Auditori Nacional a Madrid, Palau de la Música Catalana, Elbephiharmonie a Hamburg o el Wigmore Hall de Londres. Així mateix, ha col·laborat amb artistes com Yuri Bashmet, Itamar Golan, Sunwook Kim, Mischa Maisky, Maria João Pires, Lawrence Power, Julian Rachlin, Torleif Thedéen, Nobuyuki Tsujii, Jonathan Roozeman, Varvara o Pinchas Zukerman.

Ha gravat les sonates per a violí de Prokófiev amb el pianista Itamar Golan per a Sony Japan i els concerts de Mendelssohn i Txaikovski amb la Deutsches Symphonie-Orchester Berlin i Hannu Lintu, amb el segell Avex-Classics.

Fumiaki Miura toca un Stradivarius de 1704 anomenat “ex Viotti” amablement cedit per Munetsugu Foundation.

Varvara

Nascuda a Moscou, es va formar a l'Escola de Música Gnessin i al Conservatori Estatal Txaikovski de Moscou amb Mikhail Voskressensky i posteriorment a Hamburg amb Evgeni Koroliov.

El 2006 va ser guardonada al Concurs Internacional Bach de Leipzig i el 2012 va guanyar el Primer Premi del Concurs Géza Anda de Zuric.

Varvara sent un gran interès per l'art en qualsevol de les seves expressions i té un ampli repertori que inclou música de tots els períodes.

La seva passió per la música de cambra l'ha portat a formar un duo estable amb el violinista Fumiaki Miura i un trio al costat de Miura i el violoncel·lista Jonathan Roozeman.

Entre els seus més recents i futurs compromisos destaquen el seu debut al Suntory Hall amb la Tòquio Symphony Orchestra i Jonathan Nott, actuacions a La Grange de Meslay, col·laboracions amb l'Orquestra Simfònica de Galícia, Orquestra d'Extremadura, i la Tchaikovsky Symphony Orchestra (Moscou), la gira amb el violinista Fumiaki Miura i la Wiener Kammerorchester a Espanya i Viena, així com recitals a L'Auditori de Barcelona, l'Auditori de Girona, la Fundació Juan March, el Teatre Principal Alacant, Théâtre de la Ville de Paris, Tonhalle Zürich, i a la Liszt Academy Budapest entre altres.

Varvara s'ha guanyat ràpidament una destacada reputació compartint escenari amb les orquestres més prestigioses del món, com Mariinsky Theatre, Wiener Kammerorchester, Tonhalle Zürich, SWR Sinfonieorchester, Hungarian Radio Symphony, Nationale de Lille, Tchaikovsky Symphony Orchestra, Polish National Radio Symphony, la Simfònica de Bilbao, la Simfònica de València, la Simfònica de Galícia o la Filharmònica de Santiago de Xile, tocant sota la batuta de grans mestres com Eliahu Inbal, Valery Gergiev, David Zinman, Cornelius Meister, Tamás Vásáry, Clemens Schuldt, Alexander Liebreich, Yaron Traub o Vladimir Fedoseyev. Paral·lelament realitza nombrosos recitals en importants Festivals i sales de concerts de tot el món, com Lucer-

ne Festival, Tonhalle Zürich, Auditori Nacional a Madrid, Conservatory Moscow, Philharmonie de Paris, Palau de la Música Catalana, Le Corum Montpellier, Conservatori Verdi de Milà, Auditori Lingotto de Torino, Auditorium de Lió, Mariinsky Theatre, Rudolfinum Prague, Mozarteum de Salzburg o el Konzerthaus de Dortmund.

Al costat dels seus aclamats enregistraments de Mozart i Händel (Dis:camera), recentment ha presentat un àlbum dedicat a Liszt, gravat en directe a la Philharmonie de Paris i publicat pel segell discogràfic Dis:Camera.

Les seves interpretacions estan disponibles a iTunes, Spotify, Amazon i Google Play Music, així com al seu canal de Youtube-Varvara piano.

Wolfgang Amadeus Mozart, Concert per a violí núm. 5, en la major K 219

Compost el 20 de desembre de 1775, aquest concert és sens dubte el més cèlebre i el més acabat de la sèrie. Les possibilitats de l'instrument són explotades al màxim i més que en els anteriors, però sempre sense arribar a un virtuosisme ostentador i inútil. A més, Mozart pensa molt més en l'orquestració, elabora els seus temes i tota la partitura revela una necessitat orgànica que els anteriors no sempre deixaven percebre. Per tot això, podem seguir el camí recorregut pel compositor durant aquests mesos i l'evolució de la seva estètica segons les diverses influències de les quals Mozart s'ha impregnat de Munic.

L'*aperto* marcat en el primer moviment és una mica marcat en la música instrumental de Mozart, però sembla molt més sovint en la seva música operística. Això implica que la peça ha de ser jutjada en un context més ampli, més majestuosa que simplement com un *allegro*.

El primer moviment s'obre amb l'orquestra tocant el tema principal, una melodia típica mozartiana. El solo de violí arriba amb un breu però dolç *adagio*, amb un simple acompanyament de l'orquestra. A continuació, es combina el tema principal amb el solo de violí, que interpreta una melodia diferent en la part superior de l'orquestra.

El rondó final del tema principal és un típic tema mozartian, però la característica d'alt contrast de seccions en els passatges de la música turca, li ha atorgat el sobrenom de "el Concert turc".

Mozart va compondre l'*Adagio* posterior per a violí i orquestra KV 261 com a substitut del moviment lent d'aquest concert.

François-René Tranchefort

Guia de la música simfònica

Wolfgang Amadeus Mozart, Simfonia núm. 29, en la major, K 201

Hi ha la certesa que aquesta esplèndida simfonia, també catalogada com a K 186 a, va ser acabada l'abril de 1774, tot i que la data fos esborrada de la partitura. Escoltada des d'una perspectiva històrica, sona plena de premonicions i estableix, juntament amb la quasi coetània *Simfonia núm. 30, en re major, K 202*, un final d'etapa, ja que el compositor no compondrà la seva següent simfonia fins quatre anys més tard. Té la mateixa orquestració restringida que el *Concert en do major* de Haydn, és a dir, que consta de dos oboès i dues trompes afegits a les cordes.

L'*Allegro moderato* es basa en tres motius que són presentats de manera que els violins enceten el tercer quan les cordes baixes són encara en l'acompanyament del refrany del segon, que és un tema d'una entitat particular. Segueix un desenvolupament d'una gran intensitat abocat a unes modulacions que comporten un marcat efecte dramàtic i que precedeixen la reexposició i una massiva coda que recuperà el primer tema.

En l'*Andante* bitemàtic destaquen la placidesa de la línia melòdica i les modulacions constants que configuren el desenvolupament i la reexposició i que fan variar contínuament el color orquestral.

El *Menuetto* adquireix un caràcter cortesà una mica rígid, que serà capgirat pel sublim trio central confiat a les cordes, amb subratllats en els vents, que sona en un inesperat mi major.

La Simfonia acaba amb la categòrica demostració d'energia de l'*Allegro con spirito* en forma de sonata, tot i que el desenvolupament no sigui més que una variació sobre el primer tema. Cal remarcar que el segon motiu retorna a la màgica sonoritat del trio del moviment anterior. L'evolució del moviment fa més urgent i, alhora, grandiosos, apuntant als formidables contrapunts amb què acabaran les darres simfonies.

**Wolfgang Amadeus Mozart,
Concert per a piano núm. 8,
en do major, K 246
(Lützow Concert)**

Datada a l'abril de 1776, heus aquí una obra per encàrrec, destinada a la comtessa de Lützow, dona del comandant de la ciutadella de Salzburg, virtuosa superior a les dames de Londron, sembla ser. Formalment marca un lleuger progrés en relació amb els dos concerts precedents, encara que el gust galant hi hagi deixat encara la seva petjada. A més, constatarem molt fàcilment que alguns elements faran lliscar aquesta composició fora del quadre de la galanteria i repercutir en l'interès del discurs; passa el mateix en el diàleg entre l'orquestra i el solista, que es farà més sostingut.

Com el *Concert núm. 6*, aquest també comença amb un *Allegro aperto* en 4/4 que debuta amb un llarg preludi compost de dos temes i una coda, sorprenent equilibri entre l'energia i la dolçor. Una sorpresa: entre els dos temes i l'exposició del solista inserida el seu propi tema, motiu lleuger i graciós del qual tornarem a trobar rastres en els *Concerts K 515 i K 503* (escrits respectivament al desembre de 1782 i el mateix mes de 1786). Podem veure, doncs, com al cap dels anys Mozart treballa i aprofundeix un tema. Virtuós i brillant, el desenvolupament ens deixa sentir un passatge en menor especialment expressiu, fins i tot patètic, abans de la sobtada introducció de la recapitulació. L'*Andante* en fa (en 2/4) no seria especialment original sense el seu desenvolupament en menor, amb tancada modulacions, sobre un ritme marcat per l'acompanyament de la corda. El final és un *Tempo de minuetto* en 3/3, en realitat un *Rondó* en fa, que presenta, com el *Concert per a tres pianos*, un nou motiu després de l'intermedi en menor, aquí un trio en la. El primer intermedi, en quatre parts, va seguit d'una cadència; ve després el trio en menor, que aporta una sobtada tensió i inquietud i alguns compassos que, retrospectivament, evocuen la *Sonata en la menor*, escrita a París el 1778. La instrumentació variada de la recapitulació confirma la cura que té Mozart amb el tractament de l'orquestra, cosa que és poc corrent, en general, en els compositors galants.

Mozart (Peter Anton Lorenzoni)

És important escoltar aquesta obra, sense negar els seus límits, més interessants del que sembla. El seu mestratge formal i la seva atmosfera estranyament ambigua la col·loquen en un lloc a part en el si dels concerts de començaments de l'any 1776.

Guia de música simfònica

Dirigida per François-René Tranchefort

Gaudeix de la música clàssica amb el **Club Vanguardia**

Venda d'entrades amb descompte a entradesdevanguardia.com

Descobreix més descomptes en restaurants, espectacles, cinemes, museus, viatges... a l'**app Club Vanguardia** i a **clubvanguardia.com**

 CINESA

4,90€

GINOS

• RISTORANTE •

- 10%

BonpreuEsclat
SUPERMERCAT-ONLINE

- 5€

elFornet

- 20%

Si no ets subscriptor, truca'ns:
933 481 482

AMB EL SUPORT DE

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Ajuntament de
Barcelona

MITJANS COL·LABORADORS

LA VANGUARDIA

Cat **W**úsica

SER
CATALUNYA

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

telinformática*
Soluciones Integrales

FUNDACIÓ
VILA CASAS

TEMPORADA IBERCAMERA AIE COL·LABORA AMB

apropa
cultura
una porta
a la inclusió

ESCENA!25

**#QUADERN
CULTURA**

COL·LABORA AMB NOSALTRES

Si voleu col·laborar amb nosaltres i conèixer els nostres programes de patrocini, contacteu amb ibercamera@ibercamera.com

SEGUEIX-NOS

ORGANITZA

Temporada Ibercamera, A.I.E.

Ibercamera és una empresa de:

GRUPCAMERA

Av. Diagonal 433, 4t 1a
E-08036 Barcelona
www.ibercamera.com
ibercamera@ibercamera.com
T. 93 317 90 50 – F. 93 277 72 78

Edició: **Temporada Ibercamera AIE**
Disseny gràfic: **Estudi Neus Pacheco**

